

την, ἐνῶ ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ τὴν Παρασκευὴν, διὰ νὰ ἔχη τὰς τιμὰς τῆς μοναξίας.

Ἐκ τῆς προχθесινῆ, ἐκ Πατρῶν ἐπιστολῆς μας παρελείψαμεν τὴν ἐξῆς παράγραφον :

α' Ἀλλὰ τίς εἶναι ὁ Συνοδινὸς οὗτος ;

«Οὔτε περιουσίαν ἔχει, οὔτε τίτλους. Τὸν γνωρίζουν μόνον ὑπὸ τὸ ὄνομα ὁ Ἥλιος ὁ Συνοδινός, ὁ δικηγόρος. Ἄλλ' ὅταν ὀμιλῇ, ὅταν ὀμιλῇ ! Δανεῖζεται τὴν καρδίαν τοῦ πάσχοντος λαοῦ ὁ Συνοδινός ὅταν ὀμιλῇ, καὶ ὁ πόνος τὸν ὁποῖον αἰσθάνεται ἐκεῖνος, ἐξέρχεται διὰ τοῦ στόματος τοῦτου. Εἶχον εἰς τὸ χθесινὸν συλλαλητήριον πλησίον μου ἀπλοῦν τινα ἄνθρωπον. Οἱ λόγοι τοῦ Συνοδινοῦ ἐφάνετο ὡς νὰ τὸν ἀνεκούφιζον ἐκ μεγίστου βάρους, τὸ ὅποιον ἠσθάνετο ἐπὶ τοῦ στήθους του. Καὶ ὅταν ἤλθεν ὁ λόγος περὶ τῶν βουλευτῶν ἐν γένει καὶ τοὺς ἀπεκάλεσεν ὁ ρήτωρ «ρουσφετλῆδες λυσοσχμένους, πού κυτᾶνε ν' ἀρπάξουνε ἀπὸ 'δῶ καὶ ἀπὸ 'κεῖ», ἐνθακρῆς σχεδὸν ὁ δυστυχῆς καὶ ἐνθουσιῶν «χαλάλι σου μωρὲ» ἀνεφώνησε».

Ἄπροσεξία τυπογραφικὴ καὶ διορθωτικὴ ἐν τοῖς ἀποσπάσμασι τοῦ Φάουστ τοῖς δημοσιευθεῖσι εἰς τὸ φύλλον τῆς παρελθούσης κυριακῆς ἐπὶ κεφαλῆς τῆς 8ης σελίδος ὁκτὼ στίχοι ἀνεκατώθησαν, καὶ φυσικὴ σειρά των ἀρχομένων ἀπὸ τοῦ πρώτου στίχου εἶναι ὡς ἐξῆς : 5, 6, 7, 3, 4, 2, 1, 8. Συγχρόνως δὲ εἰς τοὺς τελευταίους τέσσαρας στίχους ἡ λέξις Ἀνάγκωσις ἐτέθη ἀντὶ τῆς ἀνάμνησις. Ταῦτα χάριν τῶν φιλολογοῦντων.

Ἐπειδὴ πολλάκις ἐκάμαμεν λόγον περὶ τῆς ἀρχιεπανστατίδος τῶν Παρισίων καὶ τῶν γυναικῶν ὄλων Λουίζας Μιτὲλ ἢ Μιχαλοῦς, σὰς ἀναγγέλλομεν τὴν εὐχάριστον διὰ τὸν κ. Λυκούδην τῆς Σύρου εἰδησιν ὅτι ἐπὶ τέλους συνελήφθη καὶ παρεδόθη, κατὰ τὸ λέγειν τοῦ Ἀδιαλλάκτου τοῦ Ρουσεφῶρ, μόνη εἰς τὸν κ. Διευθυντὴν τῆς Ἀστυνομίας, Καμσεκάς λεγομενον. Κατηγορεῖται ὡς ἐπὶ κεφαλῆς θητῶν λωποδυτήσασα ἀρτοπωλεῖα. Ἐν τῇ ἀπολογίᾳ τῆς εἰς τὸν ἀνακριτὴν ὡμολόγησεν ὅτι τοὺς ἔλεγε νὰ πάρῃ ψωμί, ἀλλὰ νὰ μὴ κακοποιήσῃ τοὺς ἀρτοπώλας. Θὰ παραπεμφθῇ εἰς τὸ κακουργιοδικεῖον καὶ βεβαίωτατα θ' ἀθωωθῇ. Τὸ νόστιμον εἶναι ὅτι ἐν ᾧ κατεζήτητετο ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας, καὶ ἐπὶ τῶν ἡμέρας ἐφρουρεῖτο διαρκῶς ἡ οἰκία τῆς μητρὸς τῆς ὑπὸ ἀστυνομικῶν ὀργάνων, αὕτη καταφυγούσα εἰς ἐνὸς δημοσιογράφου οἰκίαν κάθε βράδυ μαζὺ μ' αὐτὸν ἐνδεδυμένη ἀνδρικῶς ἐπήγαγε εἰς τῆς μητέρας τῆς, περνοῦσα μπροστὰ ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς, κλητῆρας, χωρὶς νὰ πάρουν λαμπάρι.

Ἀπὸ τῆς αὔριον ἀρχόμεθα δημοσιεύοντες σειράν ἀρθρων τοῦ **Καμτσιεῖου** περὶ τῆς θέσεως τῆς βασιλείας ἀπέραντι τοῦ ἔθνους.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ

Πρωταπριλιάτικα. Παρητήθη τῆς ἐπιχορηγήσεώς του ὁ Βασιλεὺς, περιορισθεὶς μόνον εἰς τὰς ἐκ τοῦ Τατοῦτου προσόδους του, ὅπως χρησιμεύσῃ ἡ ἐπιχορήγησις ὡς πρώτη συμβολὴ συντάξεως Στρατιωτικοῦ Ταμείου πρὸς διεκδικήσιν τῆς ἀπειλουμένης Θεσσαλονίκης.

*

Λέγεται ὅτι ὁ κ. Σκουλούδης ἐκ τοῦ ἰδίου του ταμείου θὰ συστήσῃ τηλεφωνικὴν συγκοινωνίαν μεταξὺ Μαδρίτης καὶ Ἀθηνῶν διὰ ν' ἀκούωνται οἱ λόγοι του ἐν τῷ ἑλληνικῷ βουλευτηρίῳ, ὅς θ' ἀπαγγέλλῃ ἀπὸ τῆς ἐν τῇ ἰσπανικῇ πρωτεύουσῃ πρεσβείας.

*

Ὁ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν κ. Μελέτιος ἐμνηστεύθη τὴν χήραν Φαβορίταν τὸ γένος Μπάλλο Ἰν Μάσεκρη.

*

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἐπὶ ἡμέρας τῶρα συσκέπτεται μετὰ τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ περὶ τοῦ πῶς νὰ διαπραγματευθῇ μετὰ τὸν ὁσονοῦπῶ ἀφικνούμενον ἐνταῦθα ἡγεμόνα τῆς Βουλγαρίας τὰ μεγάλα ἐν τῇ Ἀνατολῇ συμφέροντα τοῦ ἑλληνισμοῦ.

Κρῖ-κρῖ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΗΝ

Ἀξιότιμε κύριε Συντάκτα,

Ἐπειδὴ οἱ περὶ τὸν νομοθέτην Μέσης κ. Σταμούλην φίλοι ἐξήντηλσαν ὀλοσχερῶς πᾶσαν ὑπομονὴν εἰς τὸ περισπούδαστον ἀντικείμενον περὶ ἄρσεως τῆς λιγδαρέας ἐνδυμασίας του, καὶ αἱ ἐνθερμοὶ εὐχαί των δὲν εἰσκακοῦνται παρ' αὐτοῦ, προστρέχουσιν εἰς τὴν ἄγρυπνον σύνεσιν καὶ δραστηριότητα τῆς ἐπὶ τῆς Ὑγιεινῆς Σ. Ἐπιτροπῆς, ὅπως αὕτη διὰ τῶν νομίμων μέσων ὑποχρεώσῃ ἀναγκαστικῶς τὸν ἐκλεκτὸν τῆς Μέσης καὶ θέσῃ πῦρ εἰς τὰ παρ' αὐτοῦ κατεχόμενα ράκη, λιγδιασμένα φορέματα, ὑποκάμισα καὶ ἀντιόνια, διότι ἐπίκειται κίνδυνος εἰς τὴν κοινὴν ὑγείαν τῆς πρωτεύουσῆς. Ὁ ἄγρυπνος δὲ καὶ πεπειραμένος ἀστυνόμος κύριος Κοσσονάκος παρακαλεῖται νὰ συντελέσῃ τὸ καθ' ἑαυτὸν.

Ἐν Ἀθήναις, 28 Μαρτίου 1883

Διάφοροι φίλοι αὐτοῦ

ΠΡΩΤΑΠΡΙΛΙΑ

Ἀμυγδαλιαῖς κατάλευκαῖς πού σὰ νυφούλαι; μοιάζουν, πουλάκια πού μέσ' τὰ κλαδῖά φιλιούνη' ἐρωτευμένα, πρῶτα πού χαρωπὰ στὴν χλόη τους βελάζουν, λουλούδια πού μοσχοβολοῦν μέσ' τῇ δροσῇ βρεγμένα, Ἥλιος ξανθός, ἄστρ' ἀργυρᾶ, χελιδονίων φωλιά, ὅλα μαζὶ μού ψάλλουνε χρυσεὴ **Πρωταπριλιά!**

Και λέν πῶς εἶνε ψεύτικη ἡ λαμπροφορεσιά σου,
ψεύτικα τὰ σμαράγδια σου, ψεύτικη κι' ἡ μορφή σου,
δριξίζεται γιὰ νὰ ψευστῇ ὁ κόσμος στ' ὄνομά σου,
καὶ γίνεται πυρρῶνιστὴς ὡς καὶ στὴν ὑπαρξίν σου!
— Εἶδες αὐτόν; — Πῆγες ἐκεῖ; — Ἀλήθεια σὲ γυρεύουν;
— Τὸ πιστεύεις; πρωταπριλιά, κουτὲ, σὲ κοροϊδεύουν!

Και ὅμως τί θὰ ἔδιναν νὰ ζύπναγα μιὰ μέρα,
νὰ μοῦ λεγαν πρωταπριλιά τριγύρω μου πῶς εἶνε,
καὶ νὰ βλέπῃ ἄλλα ψεύτικα σὲ τούτη μας τὴ σφαῖρα,
πρὸ πάντων νὰ μοῦ φαίνονταν ἀνάποδ' αἱ Ἀθήναι!
Μιὰ μέρα μόνο ψεύτικη νὰ ἰδῶ τὴν ρωμησοσύνη,
καὶ ὕστερα ἀληθινὴ παντοτεινὰ ἄς μείνῃ.

Γιὰ φαντασθῆτε μιὰ στιγμή Ἀθήνα χωρὶς σκόνη,
Ἀθήνα μὲ ὁμογενῆ στοὺς δρόμους τῆς κἀνένα,
Ἀθήνα ποῦ σὰ γαῖδαρος νὰ μὴν πολυσηκῶν
οὐλαῖς, κλητῆρες καὶ σπαθια στῆς θηκέ; σκουριασμένα.
Ἀθήνα δίχως Δήμαρχο καὶ δίχως Βασιλεῖά,
μιὰ μέρα τέτοια μὲ φθανε, χρῆστῃ Πρωταπριλιά!

Κι' ἂν τραβηχθῆτε μιὰ στιγμή μακριὰ ἀπ' τὴν Ἀθήνα,
παντοῦ, παντοῦ ἀλλοιοτικὴ θὰ βρῆτε τὴν πατρίδα
μπορεῖ σταῖς ἄγριαις ρεματιαῖς ν' ἀποβολοῦνε κρίνα,
καὶ στοὺς χωριάτες νὰ βρετε πολιτισμοῦ ἀχτίδα!
Μπορεῖ γεφύρια καὶ πλατεῖς νὰ ἀπαντᾶτε δρόμους,
καὶ ὄχι μόνον ὑπουργοὺς, κλέφταις, καὶ ἀστυνόμους!

Ὅμως ἂν τύχ' ἡ μάγισσα ψηλὰ νὰ σᾶς τραβίξῃ,
ἐκεῖ ποῦ ἔνα πῆδημα μονάχο μᾶς χωρίζει,
ἀπὸ τοὺς σκλάβους ἀδελφούς, ποῖός ξέρ' ἂν δὲν σᾶς δεῖξῃ,
ἀπ' ἄκρ' εἰς ἄκρ' ἡ γαλανὴ σημαία ν' ἀνεμίξῃ.
Καὶ τότε, τί καρδιόχτυπο ἀλλόλοτο σταῖ στήθια
ἄχ τέτοιο ψέμμα μὲ κίμμια ἀλλάζετε ἀλήθεια;

Καὶ ἴσως θὰ θυμούμωνα τὰ χρόνια τὰ παλιά μου,
ὅταν παιδάκι ἄφωνα σταῖ ὕψη τὸν ἀητό μου,
μὲ χίλια δύο χρώματα ὡσάν καὶ σὲ, Ἀπριλιά μου,
καὶ νὰ πετᾷ στὸ πλάϊ του μαζὶ τὸν ἑαυτό μου!
Ὅταν μὲ φίλους μου μικροὺς στοὺς κάμπους τριγυροῦσα,
κι' ἐλησημονοῦσα καὶ σχολιὰ καὶ σπῆτι ἐλησημονοῦσα!

Κι' ἴσως ἀκόμη θυμηθῶ τὴν πρώτη μου ἀγάπη,
γεμάτη μῦρο καὶ δροσιὰ σάν τὰ τριαντάφυλλά σου
καμμιά φροὰ σταῖ στήθεα μου ἔνωσθη ζήλια ἀράπη,
μὰ κάποτε μὲ πέρανε τὰ δάκρυα στοχάσου!
Κι' ἔτσι μὲ γέλοια, μὲ θυμούς, μὲ χαῖδια, μὲ φιλιὰ,
ἦταν ὁ βίος πάντοτε γιὰ μᾶς πρωταπριλιά.

Ὅχι, δὲν εἶσαι ψεύτικη ἐσύ, Πρωταπριλιά,
καὶ κάθε χρόνο νηρόνυφη χωριατοπούλα μοιάζεις,
σὲ στεφανώνουν οἱ ἀνθοὶ, σὲ ψάλλουν τὰ πουλιά,
καὶ σὺ ζωὴ καὶ εὐμορφιά τριγύρω σου μοιράζεις.
Ἄχ ὅσοι λίγη καὶ σὲ μᾶς ζωὴ καὶ λίγα νιάτα,
σ' ἐμᾶς π' ὅ,τι κι' ἂν ἔχουμε εἶνε ψευτιά γεμάτα!

Δαγοδιέρ.

ΤΟ ΠΑΤΡΑΙΚΟΝ ΣΥΛΛΑΛΗΤΗΡΙΟΝ

(ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Πάτριαι, 29 Μαρτίου

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν παρέστην μάστις ὠραίου θεάματος. Ἄπειρον πλῆθος λαοῦ συνωθεῖτο εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Γεωργίου, ὅπως ἀκροασθῆ τοὺς μιλῆσαντας ἀπὸ τὸν ἐξῴστην τοῦ θεάτρου κατὰ τοῦ ἐπιψηφισθέντος φόρου τῶν οἴνων. Τὸ θέαμα ἦν λαμπρὸν διότι ἐβλεπεσ τὸν λαόν συνερχόμενον νὰ συζητήσῃ εὐσχήμως περὶ τῶν ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ἐπιψηφισθέντων καταθλιπτικῶν φόρων, καὶ ἡ φιλήσυχος καὶ ἐμπορικὴ πόλις τῶν Πατρῶν παρουσίαζεν ἐν τῇ σμικρότητι τῆς τὴν εἰκόνα τοῦ συνταγματικοῦ Ἀγγλικοῦ λαοῦ, συνεργομένου ἀνευ θορύβου, ἀνευ πατάγου, ὅπως ἀκούσῃ τοὺς ῥήτορας τοὺς ἀναλαβόντας νὰ στηλιτεύσωσι τὸ ἐπιβλαβὲς τοῦ φόρου τούτου. Ἦν κατὰ γράμμα συλλαλητήριον λαοῦ εἰσομένου τὰς ἐλευθερίας του, καὶ τὸν θεμελιώδη αὐτοῦ νόμον τὸ Σύνταγμα κατανοοῦντος. Ἀξίειπαινοι ὄντως οἱ Πατρεῖς, οἱ οὕτως ἀντεπεξερχόμενοι κατὰ τῶν φρενοτροπιῶν τῶν κυβερνώντων καὶ ἰδία κατ' ἐκείνων, οἵτινες μὲ ἀπατηλὰς ὑποσχέσεις διαβουκολήσαντες τὸν λαόν ἀνήλθον ἐπὶ τὴν ἐξουσίαν, καὶ δι' αὐτῆς τὸν καταθλίβουσι, τὰ ὑπεσχόμενα παραβαίνοντες. Naί: «Δότε μας τὴν ἐξουσίαν ἔλεγον, καὶ θὰ ἰδῆτε, ὅτι δὲν θὰ σᾶς ἐπιβάλλομεν φόρους, θ' ἀνορθώσωμεν τὴν δικαιοσύνην, θὰ ἐπιφέρωμεν οἰκονομίαν, καὶ τὸ ἐπάραιτον σύστημα τὸ κηλιδοῦν τὸν τόπον θὰ ἀποσκαραιώσωμεν διὰ παντός, ἐπιζητοῦντες πρὸ παντὸς τὴν ἐκ τοῦ νόμου ἰσότηταν». Καὶ ὁ λαός, ὁ εὐπιστος Ἑλληνικὸς λαός, τοὺς ἐπίστευσε, τοὺς ἀνήγαγεν εἰς περιωπὴν, καὶ ἤδη ἐκτίει τὴν ποινήν τῆς ἀγαθότητος του λίαν ἀδρῶς, καὶ ἄγεται ἐβελούσιον θῦμα εἰς τὴν δυσμοιρίαν.

Εἶχον λοιπὸν δίκαιον νὰ συνέλθωσιν οἱ Πατρεῖς, καὶ νὰ κατακρίνωσι Κυβέρνησιν ἀθετήσαντας τὰς ὑποσχέσεις τῆς διότι καὶ φόρους βαρεῖς ἐπέβαλλον, καὶ τὴν δικαιοσύνην ἐπόρευταν, καὶ τὴν οἰκονομίαν ἀπόνως ἐξώρισαν, καὶ τὸ σύστημα ἐτελειοποίησαν, καὶ τὴν ἐκ τοῦ Νόμου ἰσότητα κατεπάτησαν ἀσυστόλως. Συγχαίρω ἐπομένως τοὺς Πατρεῖς δίδοντας πρώτους τὸ σύνθημα τῆς ἐξεγέρσεως τοῦ λαοῦ ὁμοιοτρόπως, καὶ χορηγοῦντας τῷ ὄλφ ἔθνει ἐλπίδα βεβαίαν, ὅτι διὰ τοιούτων ἐκδηλώσεων θὰ κατορθώσῃ ν' ἀναχαιτίσῃ τὰς ὁρμὰς τῶν παθῶν τῶν Κυβερνώντων ἐν γένει, οἵτινες, ἐκ συμφώνου καὶ παραλλήλως συμβαδίζοντες, φενακίζουσι αὐτὸν αἰώνως.

Τὸν λόγον ἔλαβε πρῶτον ὁ δικηγόρος κ. **Καλιοντζῆς** ὅστις ἀταράχως ἐξήγησε τὸν σκοπὸν τοῦ συλλαλητηρίου, ὅστις εἶναι ἡ προσφυγὴ τοῦ λαοῦ εἰς τὸν ἀνώτατον ἄρχοντα, ὅπως παρακληθῆ νὰ περιβάλλῃ διὰ τῆς ἀρνησιουρίας του τὸ ἐπιψηφισθὲν νομοσχέδιον περὶ ἐπιβολῆς φόρου ἐπὶ τῶν οἴνων. Ἀνέγνω εὐσχημον ἐπὶ τούτῳ ἀναφορὰν, καὶ μετὰ γερμανικῆς ἀπαθείας καὶ ψυχρότητος παρέστησε τὰ δυσάρεστα ἀποτελέσματα τῆς φορολογίας ταύτης. Τὸν ῥήτορα καταπαύσαντα τὸν λόγον ὁ λαός ἐχειροκρότησεν ἀπὸ καρδίας διότι ἐν τῷ συνοπτικῷ λόγῳ του διεκρίνετο τὸ πρὸς δίας διότι ἐν βέβαις, καὶ ὁ ἀληθὴς σκοπὸς τῆς συνελεύσεως, ἦν τινα συνεκάλεσε ἐκεῖσε τὸ δικαίωμα τοῦ λαοῦ. Μετὰ τούτον ὁ ποιητὴς **Συνοδιῶδς** ὁμίλησεν ἐμπεριστατωμένως, προημιμασάμενος, ὅτι δὲν ἀνέρχεται τὸ βῆμα αὐτόκλητος,